

erindrer jeg, at jeg fik det Indtryk, at han ikke kunde tænke sig nogen Mulighed for Genrejsning. Dette Spørgsmaal har derfor aldrig foreligget for mig paa anden Maade, end det nu er kommet til at foreligge ved de Ønsker, der er ført frem af Indskyderforeningen og et andet Udvalg.

Endelig sagde det ærede Medlem Hr. Rytter noget om Trusler, som han haabede, vi skulde blive fri for. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem tænker paa. Jeg har ikke udstødt nogen Trusel mod det ærede Medlem og hans Parti. Jeg har sagt den ganske simple Ting, at naar vi alligevel skulde være herinde i lang Tid, syntes der ogsaa at være adskilligt at tale om med Hensyn til Andelsbanken; og det forekommer mig unægtelig, at Kendsgernerne viser, at der er en Del at tale om. Der er meget mere at tale om, end det ærede Medlem Hr. Rytter endnu har talt om og har tænkt sig, at der kunde tales om. Inden denne Sag naar til Afslutning, vil det ærede Medlem Hr. Rytter opdage, at den faar et Forløb, som han maaske i Dag ikke har den ringeste Anelse om, og som i hvert Fald vil drage en Række Kendsgerninger frem fra denne Banks omtumlede Tilværelse, som det kan være af en vis Interesse at faa draget frem igen, men som jeg — som jeg alt sagde ved første Behandling — paa den anden Side ikke tror, det vil have saa stor Interesse paa ny at beskæftige sig med, at det ikke havde været bedre i al Stilhed at vedtage denne Lov om Likvidation, som nu er blevet Resultatet, hvilket jo ikke havde udelukket, at den rimelige Undersøgelse, der skal finde Sted, ogsaa havde fundet Sted. Men hvis det ærede Medlem Hr. Rytter, der slutteligt bragte Banken i Graven, nu skal være Formand for et Rigsdagsudvalg som det der nu nedsættes og skal være Leder af en Række Forhør og Undersøgelser, kan jeg godt tænke mig, at der bliver mange interessante Ting, som det ærede Medlem faar frem til Belysning for Eftertiden. Det er jo klart, at det ærede Medlem med haard Haand vil drage til Felts baade mod sin egen Periode og de andre Venstrelederes Periode i den Tid, de havde med Banken at gøre.

Jeg skal ikke i for høj Grad fordybe mig i Detailler, da jeg jo meget vel forstaaer, at den megen Krudtrøg, man søger at udvikle, skal dække visse andre Ting. Der er sagt i Bladene — og det er til en vis Grad ogsaa sagt her —, at jeg ikke har svaret paa Spørgsmaal, som var stillet, og Bladene har ivrigt opfordret mig til nu endelig at svare pønt paa Spørgsmaalene.

Ja, jeg ved ikke, hvad det er, man sigter til, og jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem Hr. Rytter i Dag stiller en lang Række Spørgsmaal, som det havde været rimeligt at stille i Udvalget. Jeg har saa sent som i Gaar spurgt Udvalgets Formand, om der var noget Ønske om, at jeg skulde komme til Stede i Udvalget og uddybe de Besvarelser, som skriftlig var tilstillet Udvalget, og fik den Besked, at noget saadant Ønske ikke var fremsat. Der stilledes i en Skrivelse af 23. Juli en Række Spørgsmaal, 7 i alt, og de blev besvaret samme Dag skriftlig i Løbet af nogle Timer i Skrivelse af 23. Juli. I en ny Skrivelse, af 25. Juli, stilledes der atter Spørgsmaal, til Dels af samme Karakter som de første. Der var 5 denne Gang, og endskønt Bankinspektøren efter den første Spørgsmaalsrække atter var rejst til Jylland, hvor der paa ny maatte skaffes Forbindelse med ham, lykkedes det alligevel at fremskaffe de Besvarelser, der krævedes, en nærmere detailleret, skriftlig Redegørelse, der tydeligt viser, hvem der har udarbejdet, tilraadet og tiltraadt Hjælpeaktionen i Januar 1925. Dette er et af Spørgsmaalene, og det er omhyggeligt besvaret saaledes, som man har ønsket det, og saa godt, som vore fattige Evner tillader det. Denne Svarskrivelse var Udvalget i Hænde Lørdag den 1. August.

Jeg ved ikke, hvad de Usandheder saa skal til om, at jeg ikke besvarede stillede Spørgsmaal. Og jeg har, som sagt, i Gaar, da jeg altsaa vidste, at Udvalget nu i flere Dage havde haft et skriftligt Svar, spurgt Udvalgets Formand, om der var noget Ønske om, at jeg skulde komme til Stede for yderligere at uddybe Besvarelsen eller svare paa nye Spørgsmaal, men har altsaa faaet at vide, at et saadant Ønske fandtes ikke, ligesom man heller ikke udover et Møde om den første Forespørgselsrække har ønsket at høre Bankinspektøren.

Realiteten i disse Spørgsmaal har, som det allerede sporedes ved første Behandling, været at give det Udseende af, at jeg har begaaet noget meget slemt kriminelt eller deslige ved at tiltræde den i Januar foreliggende Plan om, at Andelsbanken fik en tiltrængt ny Kapital. Hvis man kan faa Folk til at tro, at Hovedforbryderen i Andelsbanksagen staaer her, var det jo muligt, at andre ubehagelige Handlinger blev glemt, men, som sagt, jeg tror ikke rigtig paa, at det lykkes at forvirre Folks Begreber i den Grad.

Den Hjælpeaktion i Januar, som man